

Stephanie Laurens

Marcus titka

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Savdek Management Proprietary Limited, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

Eredeti címe: *A Match for Marcus Cynster*

(Harlequin, MIRA Books)

● *Magyarra fordította:* Tóth Enikő

● *Borító:* Magán Sarolta

● *Kép:* Thinkstock

● *Szerző fotó:* © Sigrid Estrada

ISBN 978-963-448-211-6

HU ISSN 1588-6700

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

● *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

● *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

● *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

● *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

● *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvény pályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

● *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.

● *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

● *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

● *Megrendelés száma:* 702004

● *Nyomtatás időpontja:* 2017/42.

● *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

---

*Stephanie
Laurens*

Marcus titka

CYNSTER-TÖRTÉNETEK

*A*talommal bíró asszony férjének lenni nem sok férfi számára kívánatos pozíció, és még kevesebben tudják azt sikerrel betölteni. A házastárs ilyenkor nem kevésbé számít férfinak, sőt talán még inkább az. Olyan embert kíván a feladat, akinek önbecsülése és méltósága nem függ a titulusától, sem pedig felesége szolgálalkú engedelmességétől.

Tágabb családjának nőtagjaira gondolva Marcus halkán felmordult. A Cynster feleségek távolról sem nevezhetőek szolgálalkúnek. Egyenrangú társnak igen, és a férfiek rájöttek, hogy házasságuk mennyivel jobban működik ezen az alapon. Minden szinten.

Ő maga is folytatója volt ennek a férfias hagyománynak; elvárásai, elképzelései és igényei ebben a szellemiségben gyökereztek. Mindez nem hagyott kétséget afelől, hogy felnő a feladathoz: ő lesz Niniver bajnoka, oltalmazója, védelmezője és legfőbb támogatója. Egyszóval a férje.

A Sors és a Nő ezt a szerepet osztotta rá. Ő maga is vágyott e szerepre, és teljes odaadással igyekezett azt betölteni.

De hogyan?

Ez maradt az egyetlen kérdés.

SZEREPLŐK

A Carrick-kastélyban

Carrick, Niniver Eileen: női főhős, a néhai klánvezér harmadik gyermeke és egyetlen leánya

Carrick, Manachan (néhai): a Carrick klán elhunyt vezére

Carrick, Nigel: Manachan legidősebb fia, legutóbb Manachan temetésén látták

Carrick, Nolan: Manachan második fia és örököse a klánvezéri poszton

Carrick, Norris: Manachan negyedik gyermeke és legkisebb fia

Hildebrand, Miss Hilda (Hildy): Niniver volt nevelőnője, jelenleg gardedámja

Ferguson: inas

Kennedy, Mrs.: házvezetőnő

Ella: Niniver szobalánya

Edgar: Manachan szolgája

Gwen: szakácsnő

Sean: főlovász

Mitch: lovász

Fred: lovász

Carson: istállófiú

Watts, Alice: a klán gyógyítója
Burns, Faith (néhai): vezető szobalány
Burns, Joy (néhai): a klán volt gyógyítója

A Carrick-birtokon

Bradshaw: klántag, növénytermesztő farmer
Forrester: klántag, növénytermesztő és fakitermelő farmer,
Bradshaw rokona
Canning: klántag, farmer
Phelps: klántag, farmer
Egan: klántag, nyugalomba vonult farmer, vadászkutya-tenyésztő
Boswell, Clement: klántag farmer fia
Brooks, John: klántag farmer fia
Canning, Jed: klántag farmer fia, Stewart testvére
Canning, Stewart: klántag farmer fia, Jed testvére
Forrester, Liam: klántag farmer fia
Hills, Jem: klántag favágó fia
Phelps, Matt: klántag farmer fia
Marsh, Camden: klántag farmer fia
Watts, Martin: klántag farmer fia
Wisbech, Ed: klántag farmer fia

Glasgow-ban és más városokban

a Hemmings család: Carrickék ismerősei, Thomas rokonai
Purdy, Mr.: a klán ügyvédje
Rafferty, Mr.: a Carter élőállat-kereskedelmi cég ügynöke
Quinn, Mr.: a Waltham és Fiai cég ügynöke

Bidealeigh-ben

Cynster, Marcus : férfi főhős, Lucilla Carrick, szül. Cynster
ikertestvére

Flyte: jószágigazgató

Flyte, Mrs.: házvezetőnő

Johnny: lovász

Mindy: szobalány

Earnest: munkavezető a birtokon

Helyben

Bonham, Carter: helyi úriember

Wignell, Milo : helyi úriember

McDougal, Ramsey (Mr. Doug): felföldi származású úriember,
jelenleg helybeli

Riddle, Sir Godfrey: helyi békebíró

Mac: a Tam O'Shanter fogadó gazdája Ayr városában

A Hölgy: helybeli istenség

A Casphairn kastélyban

Cynster, Lord Richard: Marcus apja

Cynster, Catriona, Lady Cynster: Marcus anyja

a Lady of the Vale cím birtokosa

Carrick, Thomas: Lucilla férje, Manachan unokaöccse

Carrick, Lucilla szül. Cynster: Thomas felesége, Marcus
ikertestvére

Carrick, Chloe: Thomas és Lucilla idősebb ikerlánya

Carrick, Christina: Thomas és Lucilla fiatalabb ikerlánya

Cynster, Annabelle: Marcus húga

Cynster, Calvin: Marcus öccse
Cynster, Carter: Marcus legfiatalabb öccse
Algaria (néhai): Catriona és Lucilla mentora, Manachan rokona
Polby: inas

*Más, megemlített vagy az esküvőre meghívott
Cynster rokonok és ismerősök*

Cynster, Alasdair: Richard unokatestvére
Cynster, Demon: Richard unokatestvére, Felicity férje
Cynster, Felicity: Demon felesége
Cynster, Rupert: Richard unokatestvére
Cynster, Spencer: Richard unokatestvére
Cynster, Helena: Marcus apai nagyanyja
St. Ives özvegy grófnője
Osbaldestone, Lady Therese: Helena kebelbarátnője, a család
régibb barátja
Cynster, Lord Sebastian,: Marcus unokatestvére
Earith márkija
Cynster, Lord Michael: Marcus unokatestvére
Cynster, Lady Louisa: Marcus unokatestvére
Cynster, Christopher: Marcus unokatestvére*
Cynster, Prudence: Marcus unokatestvére*
Rawlings, Lady Antonia: Lucilla régi barátnője
Glencrae grófja, Dominic: Richard unokatestvérének,
Angelicának a férje

unokatestvér = tágabb értelemben használt fogalom;
az apák első unokatestvérek*

ELŐHANG

1849 áprilisa.

Carrick-birtok, Dumfries és Galloway, Skócia.

*M*iss Niniver? Ott van?

Niniver Carrick egy vadászkutya selymes szőrű fejét simogatta, de most felnézett. Ráismert a hangra, és elfojtott egy sóhajt.

Az öreg Egan istállója közepén, a kutyaólban kuporgott, így rejtve maradt Ferguson tekintete előtt. Egy röpké pillanatig kísértést érzett, hogy a kopók társaságában, biztonságos rejtekhelyén maradjon, de mint már oly sokszor, most is szólította a kötelesség. Szólította, sőt szinte parancsolt neki: így hát felegyenesedett, lovaglóruhájáról lesöpörte a szénaszálakat. Az akol magas fala a kutyákat őrizte; felemelte a fejét, és átnézett fölötte, az istálló bejáratának irányába.

– Itt vagyok. Mi baj van?

Ferguson, a Carrick-ház inasa meglátta, és beljebb lépett az istállóba. Középkorú, egyenes tartású, komoly férfi volt, a klán véneinek egyike.

– Mister Nolannel gond van.

Bár Niniver bátyja, Nolan vagy tíz hónappal azelőtt örökölte meg a Carrick klán fejének címét, miután apjuk, Manachan Carrick

meghalt, a klán tagjai még mindig nem szokták meg új titulását. Niniver számára ez árukkodó jel volt.

Ferguson megállt a kutyaól előtt, amelyben Niniver állt, és egyenesen az arcába nézett.

– Sean üzent, hogy Mister Nolan rosszabbul van, mint valaha. Handabandázik és félrebeszél, mint valami megszállott. Bradshaw, Forrester, Phelps és Canning is ott van. Mindenki azt gondolja, hogy magának is oda kell jönnie.

Niniver merőn nézte Fergusont, hallotta a szavakat, és fel is fogta valódi értelmüket. Röviddel apjuk halála után Nolan többször is kilovagolt a Coran of Portmark nyugati oldalán lévő keskeny szirthez, amely a Carrick-birtoktól nyugatra fekvő hegyvonulat egyik kisebb csúcsa volt. Mivel a környék néptelen volt, Sean, a főlovász bizonyos távolságból követte, és jelentette, hogy Nolan kiült a szirtre és a távolba meredt. Mivel fenséges kilátás nyílt a Loch Doon tóra és a Rhinns of Kells hegygerincre, mindenki azt feltételezte, hogy Nolan pihenni és gondolkodni jár oda.

Kezdetben Nolan ritkán járt ki a szirthez, de mikor hetente egyszer, majd kétszer is arrafelé lovagolt, Sean megint követte. A hegyoldal szabálytalan redőkbe gyűrődött, így aztán könnyű volt Nolan közelébe kerülni észrevétlenül figyelni őt – és kihallgatni, amikor látogatásai már napi rendszerességűvé váltak, és elkezdett fennhangon beszélni.

Később már félrebeszélt.

Végül dühöngve handabandázott.

Dühének célpontja legidősebb bátyjuk, Nigel volt, akit távollétében elítéltek, mert megmérgezte az apjukat, sőt, a klán két nőtagjának megölésével is gyanúsították. Jókora lármát csaptak, de Nigel nyom nélkül megszökött; úgy hitték, hajóra szállt a gyarmatok felé, és többé nem tudták utolérni.

– Jól van. – Niniver félretolta a reteszt a kutyaól ajtaján. Az izgatott kopókat visszatartva kisiklott az ajtón, és helyére igazította a zárat.

Sejtette, miért küldtek érte. Csakúgy, mint a többi megnevezett, ő is járt már fenn a szirtnél és hallotta Nolan hözöngését. Úgy beszélt Nigelhez, mintha bátyjuk ott lett volna mellette, és egyértelműen őt okolta mindazokért a bajokért, amelyek az utóbbi időben a klánt sújtották, és amelyekkel vezéreként most már Nolannek kellett szembenéznie. Neki kellett orvosolnia és helyrehoznia mindent.

Nolan habozás nélkül elfogadta a vezéri palástot. Niniver szerint mindenáron bizonyítani akarta, hogy alkalmas a feladatra. De teltek-múltak a hetek, hónapok... Ha valahogy érzékeltetni kellett volna, amit látott, Niniver úgy fogalmazott volna, hogy Nolan valószínűleg felmorzsolódott a rá nehezedő súly alatt.

Legkisebb öccsükkel, Norrisszal együtt Niniver sosem tudott igazán közel kerülni Nigelhez és Nolanhez, akik jó öt évvel idősebbek voltak náluk. Azonban az utóbbi nyolc hónapban Nolan még inkább eltávolodott tőlük, olyanformán, ahogy a rák visszahúzódik a páncéljába. A köztük lévő rés immár áthidalhatatlanul tátongó szakadékká vált. Niniver feladta a próbálkozást.

Kijött az istállóból, és Fergusonra pillantott. A klánhoz tartozó négy családfő – Bradshaw, Forrester, Phelps, és Canning – már kinn voltak a szirtnél. Ferguson is a klán vénei közé tartozott. A klán tanácsában őt szavazat már többséget alkotott. Niniver gyanította, miért akarták, hogy ő is odamenjen.

Kivette a zsebéből lovaglőkesztyűjét.

– Visszamegy a kastélyba, vagy velem jön?

– A többiek arra kértek, hogy jöjjenek – mondta Ferguson. – Együtt odalovagolunk.

Ez megerősítette a gyanúját. Cseppet sem volt meglepő, hogy a klán kételkedni kezdett Nolan vezetői képességeiben; arra készültek, hogy szembeszállnak vele, talán meg is fosztják a vezérségtől,

és tanúként a nővére, egyben a Carrick család főágának második legidősebb tagjára is szükségük volt.

Egy pillanatra megállt, hogy megfürdesse arcát a tavaszi nap-sütésben, lehunyta a szemét és mélyeket lélegzett. Úgy érezte, mindaz, ami következik, elkerülhetetlen: mintha olyan útra lépett volna, amelyről már lehetetlen letérni. Elnyomott egy sóhaj, és kinyitotta a szemét. Összeszorította az ajkát, és odament Oswaldhoz, a kerítés tövében békésen várakozó, nagytestű pej ménhez.

– Akkor hát, induljunk!

* * *

Miután Oswaldot egy kicsit távolabb kikötötte a többi ló mellé, Niniver csatlakozott a klán többi tagjához egy mélyedésben, attól a keskeny sziklaperemtől délre, amelyen Nolan fel-alá járkált.

Bradshaw, Phelps, Canning, és Forrester udvariasan üdvözölték. Phelps és Bradshaw elhozta a fiát is. Halkan köszöntek, Niniver bólintott Seannak és a fiatal lovászfúnak, akit az magával hozott, majd csatlakozott a többiekhez, akik Nolant figyelték.

A sziklaperem, amelyen lépkedett, egy kicsit odébb volt a hegygerincen, egy magaslaton, az ő megfigyelőhelyüknél valamivel alacsonyabban. Zaklatottan rótta a hosszakat, hátat fordítva nekik. Az arcát csak akkor látták, amikor megfordult, de akkor is másfelé figyelt; nem nézett feljük. Könnyű északnyugati szél fúj, így aztán Nolan a kiabálásukat sem hallhatta volna, míg az ő szavait tisztán érthetően feljük sodorta a szellő.

Niniver nem is látta őt az elmúlt héten; szokásává vált, hogy étkezéseit a könyvtárban költse el, és került az érintkezést vele és Norrisszal ugyanúgy, mint az egész háznéppel. Most azonban döbbenetes látvány tárult elé a köztük lévő hegygerinc mögött.

Az utóbbi hónapokban Nolan rejtőzködni kezdett, arckifejezése üzött volt, sőt, mintha kísértette volna valami. Most olyan volt, akár

egy elmebeteg torzképe: tekintete vad és merev, haja – amely régen szőke volt, mint Niniveré, de most fakó és csapzott – kócosan me-redezett a fején. Húgáéhoz hasonló sápadt arcbőre kivörösödött, és foltok csúfították el.

Régebben igényesen öltözködött, elegáns és drága ruhákat viselt. Most úgy festett, mintha napokon át ugyanabban a ruhában aludt volna.

Még felkavaróbb volt a járását látni: kapkodó, szaggatott moz-dulatait mintha egy ügyetlen bábjátékos irányította volna. Nolan többé nem volt a maga ura.

És micsoda szavakat ejtett ki a száján...

– Te mocskos gazember! Hát tudtam én, hogy ez fog kisülni be-lőle? Persze, te jól tudtad! Tudtad, de nekem egy szót sem szóltál! Most aztán itt állok, próbálok megfelelni, és mindenki csak engem figyel. Azt várják, hogy olyan legyek, mint Papa, és minden jól mű-ködjön – hiszen ez lehetetlen! Nincs tovább!

Nolan belemarkolt a saját hajába, cibálni, tépni kezdte, arca el-torzult a fájdalomtól és az erőlködéstől.

– Jaj! – Nolan szorítása elernyed; Niniver látta, hogy színtelen tincsek lógnak az ujjai között.

Nolan hangja mélyebb lett, vészjóslóan csikorgott:

– Nem tudom tovább csinálni! Nem így akartam! Nem ját-szom tovább ezt a szerepet, csapdába estem! Csapdába, érted? – Összeszorított fogakkal ejtette ki a szavakat. – Nem így kellett volna lennie!

Rémisztő volt a hangja. Az őt figyelőknek szemernyi kétségük sem maradt afelől, hogy egyre inkább erőt vesz rajta a téboly.

Niniver kissé megemelte a szoknyája szegélyét, és meglódult a gerinc felé vezető ösvény irányába. A szirthoz tartó csapás vagy tíz yarddal odébb volt. Ferguson ránézett.

– Hová megy?

Niniver Nolan felé pillantott.

– Megyek, beszélek vele.

– Ne tegye! – szól Canning riadtan. – Nem lehet vele szót érteni.

– Tudom, de muszáj megpróbálnom. – Niniver tekintete találkozott Canningével. – Tudjuk, hogy mi lesz ebből, de mégiscsak a testvérem. Ha sikerül megnyugtatni, mindnyájan szépen visszamehetünk a kastélyba, és nem lesz erőszak.

A férfiaknak nem tetszett az ötlet, de egyik sem mondhatott elent Ninivernek.

Még egyet lépett előre. Sean meglódult, hogy kövesse.

– Magával megyek.

Niniver ránézett.

– Nem. Ha meglátja, dührohamot fog kapni. Hiszen ismeri, milyen hirtelen haragú. Elég nagy már így is a baj, erre semmi szükség.

Sean sziklaszilárdan nézett vissza, épp olyan makacs volt, mint a nő.

– Nem szállhat szembe vele egymagában. Hátul maradok, ha megígéri, hogy tisztas távolságot tart tőle.

Niniver elfintorodott, de aztán rábólintott.

– Rendben, nem megyek túl közel hozzá. – Visszafordult az ösvény irányába. A többiek megint Nolanre figyeltek. Niniver és Sean szintén szemmel tartották Nolant.

Nolan hirtelen mindkét kezét a fejére kulcsolta. Olyan erősen szorította, hogy kezén és csuklóján kidagadtak az inak a nyomástól, arca eltorzult. Azután meggörnyedt, összegömbölyödött, mintha elviselhetetlen fájdalom kínozná.

Elengedte a fejét, és kiegyenesedett. Szélesre tárta a karjait, és felüvöltött:

– Átkozott bolond! Inkább te öltél volna meg engem!

Tett egy lépést előre, és levetette magát a szirtről.

A szirt alatt keskeny, mély, gránittal szegélyezett sziklahasadék tátongott – azoknak a repedéseknek az egyike, amelyek sziklasebek módjára szabdalták a földet ezen a vidéken.

A váratlanul beállt csendben mindenki ösztönösen megdermedt, csak a szellő susogását, majd egy tompa puffanást hallottak.

Niniver sosem hallott még ilyen vérfagyasztó hangot.

A döbbenettől elállt a szavuk.

Végül Sean ezt dünnyögte:

– A szentség! Megölte magát a nyomorult!

* * *

Phelps birkákat tartott a farmján; fiával, Matt-tel együtt mindig hordott magával kötelet a nyeregre hurkolva; Sean is így tett.

Együtt mentek ki a hegyerinc peremére. A hasadékot fürkészték, de a sziklafalból kinövő fű és bokrok eltakarták előlük az árnyas mélységet.

A hasadék túlsó széle alacsonyabban volt a szirtnél, de a szélét kavicsos törmelék borította, így lehetetlen volt megkerülni. A hasadék nagyon szűk volt, mintha egy tátongó seb hasította volna fel a hegyoldalt, amelyet sziklák szegélyeztek, ameddig a szem ellátott. Azon az ösvényen nem tudtak leereszkedni.

Phelps, Matt, és Sean kihúzták a köteleket. A többi férfi két csoportba rendeződött, hogy leereszék Seant és Mattet a hasadékba. Niniver szorosán összefonta a karját, és nem gondolt semmire, míg a két férfit figyelte, akik egy-egy kötélre ereszkedtek le, míg a harmadik kötél közöttük lógott.

Miközben leereszkedtek az árnyékos mélységbe, Niniver kiállt a sziklaperemre, lenézett, próbálta őket szemmel tartani, de a bokrok hamar eltakarták előle a kilátást.

A kötelekre fordította tekintetét. A férfiak egyre csak eresztették utánuk a kötelet, mivel a hasadék mélyebb volt, mint gondolták.

Végül megszűnt a kötél feszülése, ahogy előbb Sean, aztán Matt is olyan helyre ért, ahol megvethették a lábukat.

Egy pillanat múlva kiáltás tört fel a mélyből – Sean is, Matt is felemelte a hangját a megdöbbenéstől. Niniver homlokát ráncolva letekintett. Sean és Matt tudta, mire számíthatnak, min vannak hát úgy megütöközve?

– Mit mondanak? – kiáltotta Ferguson, aki távolabb várakozott a férfiakkal együtt, hogy újra felhúzhassák a másik kettőt.

Niniver még mindig komor volt, megrázta a fejét.

– Nem tudom. A szikla eltorzítja a hangjukat. Valamit beszélnek, de nem tudom kivenni, mit mondanak.

A harmadik kötél, amelyet Sean és Matt Nolan teste köré készült hurkolni, megmozdult. Phelps odajött Niniver mellé, de ő sem értett semmit a felhallatszó mormolásból.

Végre Sean megrántotta a maga kötelét, majd Matt is úgy tett. Phelps csatlakozott a férfiakhoz, és felhúzták őket.

Elsőként Sean érte el a sziklaperemet. Széltől cserzett, egyébként vörös arca falfehér volt.

– Mi az? – kérdezte tőle Niniver, amint felmászott a sziklára.

Sean talpra állt.

– Megtaláltuk Nolan testét. Meghalt. Kitorpte a nyakát, meg minden egyebet – pont úgy, ahogy gondoltuk. – Mattet kereste tekintetével, miközben a fiatalabb férfi igyekezett felkapaszkodni mellé.

Láthatólag Matt is nagy megrázkódtatást élt át.

Sean odafordult Niniverhez. Egy pillanatig tévovázott, majd kibökte:

– Nolan egy másik hulla tetején fekszik. Nigel holtteste már ott volt, amikor Nolan ugyanoda levetette magát.

Niniver hunyorított. Elméjében kavarogtak a gondolatok. *Nigel is levetette magát erről a szikláról?* Ezt Nigelről nem tudta elképzelni, bár arra sem számított, hogy Nolan megöli magát.

Sean még az előbbinél is gyászosabb ábrázattal rázta meg a fejét.

– Nigel a hátára zuhant. Nolan vadászkése, amit állítólag tavaly veszített el, Nigel bordái közé van döfve.

Ninivernek tátva maradt a szája, gondolatai megint összekavarodtak, aztán, mint a kaleidoszkópban, minden darab a helyére került.

– Ah. – A felismerés és megértés halk hangját elnyomta a férfiak döbrent kiáltozása.

Niniver végignézett rajtuk. A férfiakkal ellentétben ő nem csodálkozott.

Éppen ellenkezőleg. Végre kezdtek értelmet nyerni a dolgok...

* * *

Több órába telt, mire a holttesteket felhozták a szakadék mélyéről, és a földi maradványokat a Carrick-kastélyba szállították. A kisebb vadállatok kártétele és az eltelt idő ellenére könnyen azonosították Nigel testét. Az a ruha volt rajta, amelyet unokatestvére, Thomas Carrick és Lucilla Cynster esküvőjén viselt. Az volt az utolsó alkalom, hogy Nolanen kívül mások is látták őt.

Niniver a nap hátralévő részében bezárkózott a könyvtárba a klán tanácsával egyetemben. Norris is jelen volt. Bár Ninivernél jó pár évvel fiatalabb volt, és kevesebb gyermekkori emléket őrzött Nigelről és Nolanról, bátyjairól alkotott véleménye alátámasztotta Niniver meglátásait.

Sorba vették a tényeket, így a tanács előtt kirajzolódott az események valódi sorozata. Felidézték Nolan vallomását, amelyet a Burns nővérek halálával kapcsolatos nyomozás során tett. A vizsgálat ugyan eredménytelen maradt, de a gyilkosság gyanúja továbbra is ott lebegett Nigel feje fölött. Niniver elküldte Seant Ayr